

Și al nimănui altcuiva. —J.

Dacă îl găsești, nu-l deschide înainte de tunet.

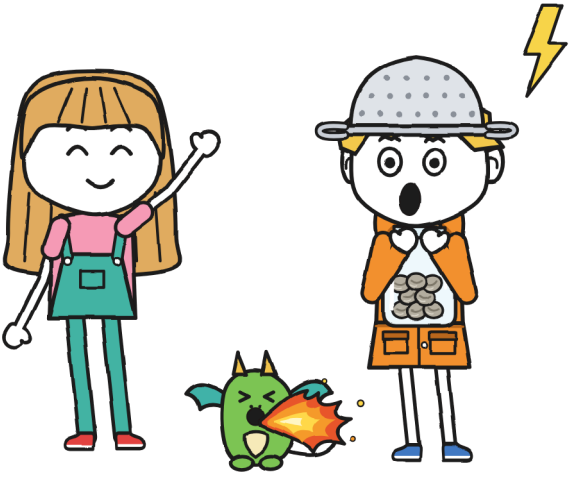

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste: tu să nu faci așa. Dacă ține mai multe pagini, scrie DE AICI și PÂNĂ AICI. Pe o furtună adevărată, ascultă ultima pagină. —J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 2

A nu se deschide înainte de tunet

Lui Eriksson

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 2

A nu se deschide înainte de tunet

A doua carte din serie. Prima: „Pachetul ăsta mușcă”.

Text și ilustrații: Lui Eriksson

Versiunea în limba română: LinguAula

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

Prima ediție: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

Fonturi: Andika, Patrick Hand, Caveat și Courier Prime (licență SIL OFL).

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

Niciun tunet n-a fost rănit în timpul scrierii acestei cărți. –].

CAPITOLUL 1

Vânătorul de furtuni

În magazinul de vizavi e un pachet care tremură.

Sâmbăta trecută s-a mișcat o singură dată. De atunci nu s-a mai oprit: un tremur fin și neîntrerupt, ca al unui câine mic în sala de așteptare de la veterinar. Așa e de șapte zile. În fiecare zi, un pic mai tare.

Iar eu am un caiet nou.

Caietul 1 s-a terminat. Mara, proprietara magazinului Livrări Imposibile, mi l-a dat pe ăsta: copertă albastră și ștampila roșie a magazinului într-un colț. Pe prima pagină am scris titlul, cu un cuvânt nou:

CAIET DE LIVRĂRI 2 · al lui Guni. OFICIAL.

„Oficial" înseamnă că îl citesc eu prima. Oficial. –].

Mara zice că în caietele oficiale nu se desenează. Vom vedea: ăsta are deja un desen.

Ce trebuie știut despre celălalt caiet: acum două sâmbete, Julita (cea cu notele verzi) și cu mine am livrat, noaptea, pe o pasarelă și fără niciun adult, un ou pe care nu-l putuse livra nimeni de ani de zile. Acum e Fărâmiță, o dragoniță care copiază tot ce fac. Mara, vrăjitoarea din magazin, ne-a pedepsit: în fiecare sâmbătă acolo, la ora zece. Eu sunt noul din cartier, și aproape tot ce am eu e încă în cutii.

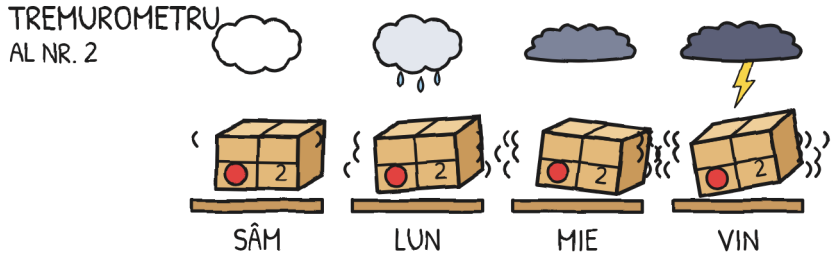
Cel care tremură e nr. 2. Stă pe raftul pachetelor returnate și are o etichetă pe care o știu pe de rost: am citit-o în fiecare după-amiază a săptămânii, în picioare și fără s-o ating, în timp ce Mara se prefăcea că nu mă vede:

- NR. 2 · FRAGIL.
- DESTINAȚIE: Flora, strada Canalului nr. 9.
- INSTRUCȚIUNI: A NU SE DESCHIDE ÎNAINTE DE TUNET.
- EXPEDITOR: R.

În jur, douăzeci și trei de ștampile RETURNAT. Le-am numărat de două ori, în caz că vreuna ar fi căzut.

Un pachet returnat e un pachet pe care nu l-a putut livra nimeni: dacă cel care îl primește nu-l semnează cu cerneală care nu se șterge, în zori se întoarce zburând pe raftul lui, în șir, ca rațele. Au mai rămas nouăsprezece: scrie pe zid, cu verde, cu scrisul Julitei, iar ce scrie Julita cu verde nu se șterge. Pe toate le trimite aceeași persoană, R., despre care se știe doar că are un scris foarte urât.

În fiecare după-amiază notam cât tremură și ce vreme e afară: așa a ieșit TREMUROMETRUL AL NR. 2. Vineri, norul avea un fulger înăuntru.

Nu tremură de frică: tremură pentru că vine o furtună. Sâmbătă, la șase seara. Am verificat de șase ori prognoza. —].

Am citit nota de două ori. A doua oară, doar partea cu ora șase.

Sâmbătă, la zece, Mara, cu pălărie mov și cu ștampila ei care scoate scântei cu miros de lumânare stinsă, ne aștepta în spatele tejghelei cu nr. 2 în mâini. Nu pe raft: în mâini. Lângă ștampilă stătea încă broasca de cauciuc, a mea de când încetase să mai fie a nimănui. Iar Toni, curierul de la FULGER, stătea în picioare, cu casca pe cap: sâmbetele sunt și pentru el pedeapsă, iar Toni își ține pedepsele cum livrează, la timp și fără să-și scoată nimic.

— De douăzeci și trei de ori l-am dus eu, a spus Mara. Și niciodată pe furtună.

Mara a trecut degetul mare peste etichetă. M-am uitat la vitrină, tot mai cenușie: călătoria de azi n-avea să semene cu celelalte.

— Ăsta, a anunțat Mara, îl livrați voi. Azi după-amiază.

Julita a sărit atât de sus, că aproape a atins afișul MAI SUNT 19, și până a ajuns jos vorbea deja. Eu n-am sărit: mi-au rămas în minte două cuvinte, „azi după-amiază”, și o oră, șase, care mă apăsau mai greu decât pachetul.

Mara a pus trei condiții și le-a numărat pe degete:

1. Plecați la cinci, înainte să vină furtuna, și rămâneți la Flora până trece.
2. Familiile voastre știu deja, și Flora la fel.
3. Regula e cea de pe etichetă: nu se deschide înainte de tunet. Și trebuie să fie tunetul de deasupra: cele de departe nu contează.

Am recunoscut șmecheria: erau aproape regulile din cearta Verei, stăpâna Fărâmiței, dar spuse dinainte, nu după. Mara nu fusese la ceartă și a aflat oricum: în cartierul ăsta, certurile ajung înaintea pachetelor.

— Și tu nu vii? a întrebat Julita.

— Eu am treburi aici, a răspuns Mara, și s-a uitat pe vitrină la cer, care se făcea tot mai cenușiu.

La capătul tejghelei era o pătură împăturită, niște căști de schi pentru urechi și o cratiță. Le-am văzut pe toate. M-am uitat înapoi la pachet.

Atunci Julita s-a uitat la mine.

— Ție îți plac furtunile?

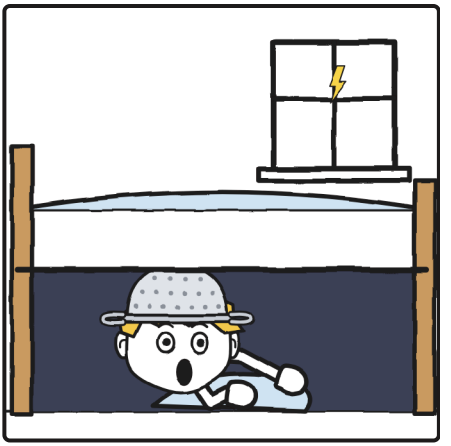
A întrebat-o uitându-se drept la mine. Aș fi putut spune adevărul. Am spus asta:

— Îmi plac enorm. În vechiul meu cartier eram vânător de furtuni profesionist.

În celălalt caiet, o minciună a avut nevoie de o zi și o noapte ca să se întoarcă. În ăsta am hotărât să-i scutesc drumul: am desenat minciuna chiar în dimineața aceea și, în căsuța de alături, adevărul.

Strecurătoarea era cea din bucătărie, din oțel, cu două mânere. Nu oprea fulgerele. Pe mine mă ajuta să am ceva deasupra capului. Acum era într-o cutie din mutare, lângă foarfecele pe care mama le căuta de o săptămână.

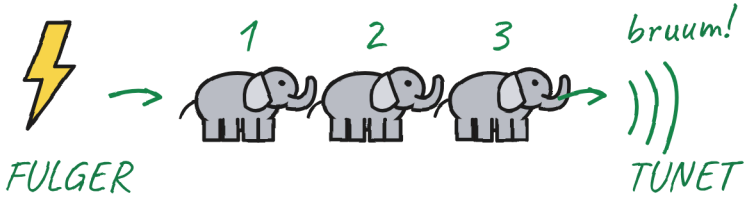

Julita m-a învățat să număr o furtună, în caietul meu, fără să ceară voie și cu verde.

Se numără de la fulger până la tunet, în elefanți: „un elefant” ține o secundă, mai mult sau mai puțin, și la fiecare trei sunt un kilometru. Așa afli, cam, cât de departe a căzut fulgerul; unde va cădea următorul, nu. Ce nu spune numărătoarea e când se poate ieși, iar asta, după Julita, e altă regulă, fără desen: o jumătate de oră după ultimul tunet.

Am încercat-o în șoaptă și mi-au ieșit niște elefanți iuți de tot, din cei care nu folosesc la nimic. Eu n-aveam nevoie să număr nimic, pentru că mie îmi plac furtunile, dar am notat, pentru orice eventualitate.

Toni a citit eticheta peste umărul meu, cum citește tot ce nu-i aparține.

un elefant, doi elefanți, trei elefanți...

1 elefant = 1 secundă

3 elefanți = 1 kilometru (aproximativ)

0 elefanți = DEASUPRA!

↖ Asta e tunetul de pe etichetă.
Cele de departe nu deschid pachetul.

Mai mulți elefanți: fulgerul ăla a căzut mai departe.

Dacă auzi un tunet, chiar și departe: la adăpost!

— FULGER nu livrează pe furtună, a spus, și ne-a arătat literele mici de pe rucsacul lui galben: CURIER FULGER · ÎN ZECE MINUTE SAU GRATIS și, cu lupa Julitei, un asterisc: *Cu excepția furtunii.

— Încă nu e furtună, a spus Julita.

Toni a recitit literele mici, în caz că ar fi zis ceva despre „încă". Nu zicea nimic.

Așa că Toni a venit cu noi. Numără elefanții dintr-o suflare, „unudoitrei!”, ca pe o livrare. După Toni, toate furtunile sunt la un kilometru. Nu știu dacă e curaj sau lipsă de elefanți.

La cinci am fugit acasă după pelerină; Julita m-a așteptat în fața blocului. Mama mă aștepta în ușa apartamentului, cu pelerina atârnându-i din mână. Are o teorie despre portocaliu: că se vede de departe. N-am știut niciodată de unde crede ea că o să se uite.

— Pune-o pe cea portocalie, a spus. Sigur vrei să mergi? Dacă tu, când tună...

— LA REVEDERE, MAMĂ!

Am coborât scările câte două deodată. Calculasem că, din cauza ecoului din scara blocului, jumătate din fraza mamei se va pierde pe drum. Nu s-a pierdut. Julita era jos.

„Dacă tu, când tună...” CE? –].

Am trecut Podul Mare cu cerul din ce în ce mai negru. Noaptea îl ridică, să treacă vapoarele; ziua îl trece toată lumea, iar la ora aceea îl treceam doar noi și un domn grăbit, în sens invers, care e sensul bun când vine furtuna. Eu țineam nr. 2 cu amândouă mâinile, foarte drept. Toni își împingea bicicleta: e cel mai încet pe care l-am văzut mergând pe cineva de la FULGER fără să fie rătăcit.

Pe la mijloc, Julita a salutat apa cu mâna, sec, scurt, fără să zâmbească, ca pe cineva care îți e antipatic. O face din noaptea

pasarelei. Cred că e înțelegerea: ea salută, iar apa o lasă să treacă.

Departe, s-a luminat cerul.

A fost o clipire în spatele norilor, fără zgomot, ca atunci când cineva aprinde și stinge lumina într-o cameră în care tu nu ești. Julita s-a oprit pe loc și a numărat elefanți în șoaptă, cu ochii închiși. A numărat treizeci până să audă ceva. Eu am numărat cu ea, în gând, cu elefanții mei iuți de tot, și mi-au ieșit patruzeci și doi.

Bruum.

— Vreo zece kilometri până la fulgerul ăla, a calculat ea. Prognoza anunță furtuna pentru ora șase.

— A tunat! a exclamat Toni. Acum se poate deschide?

— Ca să deschidem pachetul, ăla nu contează, a spus Julita, fără să deschidă ochii. E la zece kilometri; cel de pe etichetă e tunetul de deasupra: zero elefanți. Dar se aude deja: la adăpost! Fugiți!

Am fugit până pe strada Canalului, prefăcându-mă că n-am auzit nimic. Nici bruumul, nici chestia cu ora șase.

— Ăsta a fost un hâc? a întrebat Julita, fără să încetinească.

— Nu, am spus. Hâc!

Toni s-a îndoit peste ghidon și a râs atât de tare, că bicicleta i-a luat-o într-o parte. Julita n-a râs. A îngustat ochii, ca atunci când citește ceva ce nu e scris.

Un tunet, un hâc: mi se întâmplă de mic. Dacă furtuna e departe, rămâne la unul; dacă e deasupra, vine altul, și altul, la fiecare trei secunde, până pleacă. Nu e frică. E ceva ce face corpul meu fără să mă întrebe, ca atunci când crești sau strănuți, și, ca și creșterea, nu se oprește dacă faci o față serioasă. Știu, pentru că le-am încercat pe toate.

Se numește frică. —].

Pe strada Canalului, Vera, cea cu părul roșu, ne aștepta deja la ușa Casei Dragonilor, lipită de cea a Florei, cu Fărâmiță în brațe. Fărâmiță, de cum m-a văzut, mi-a luat fața: o face mereu, se uită la mine o secundă, verifică ce față am și și-o pune și ea.

Am lăsat nr. 2 în coșul bicicletei lui Toni și am deschis brațele.

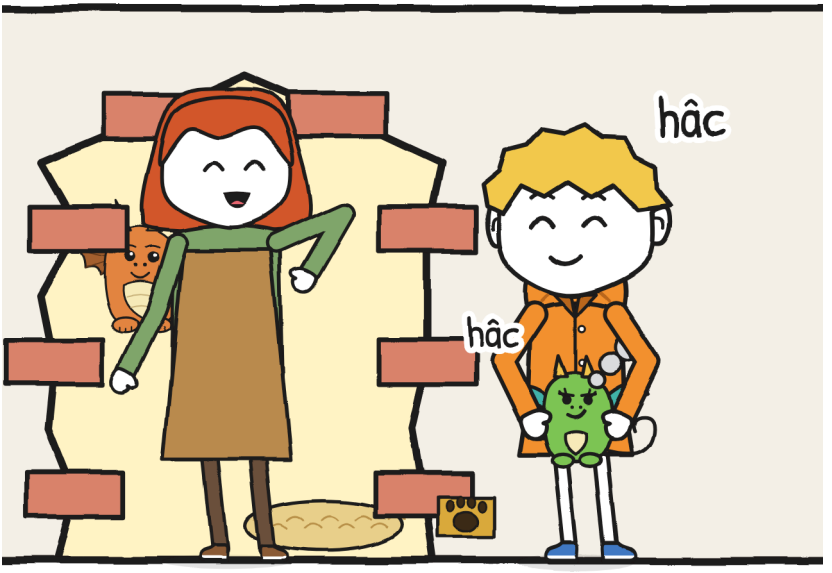
— E prima ei furtună, a spus Vera, și mi-a lăsat-o în brațe. Îți copiază tot, Guni. Și ce simți. Iar dacă se sperie, n-o trage: se agață. Când trece furtuna, trei lovituri în zidul curții Florei și vin s-o iau.

— Eu nu simt nimic, am răspuns. Mie îmi plac furtunile.

Am spus-o scoțând pieptul în afară, iar Fărâmiță, în brațele mele, a scos pieptul la fel, cu gâtul întins: chipul viu al cuiva căruia îi plac furtunile, în două mărimi. Vera s-a uitat la amândoi, unul peste altul, cu aceeași față, și n-a spus nimic. Vera își păstrează lucrurile pentru când e nevoie de ele.

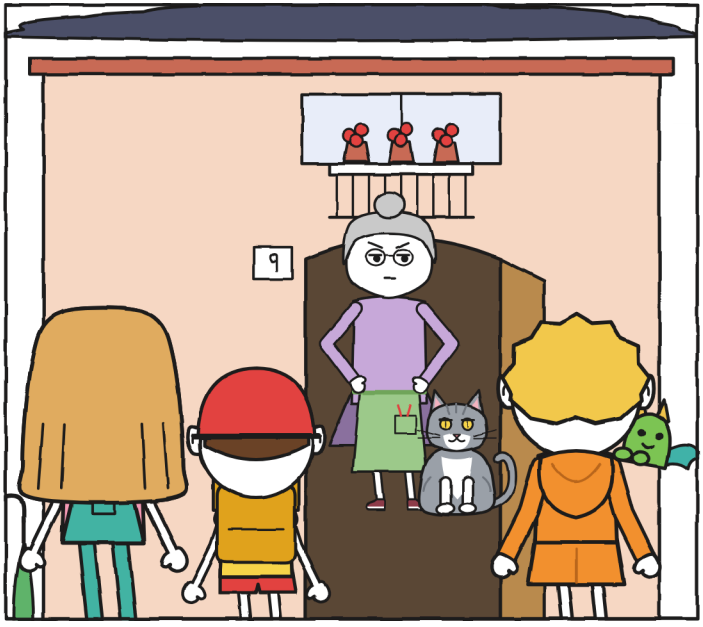
Departe, a tunat. Eu am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc, și i-a ieșit fum pe nas.

— Înăuntru, imediat, a tăiat-o Vera, și ne-a împins spre ușa Florei.

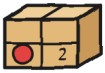

Casa Florei e cea cu mușcate, cele de pe balconul de unde ne-a privit o doamnă acum două sâmbete, cu stropitoarea în aer.

A deschis ușa înainte să batem: o doamnă cu coc cenușiu și ochelari, în șorț verde de grădinar, plin de buzunare, și, între picioare, un motan cenușiu cu pieptul alb, care s-a uitat la noi ca la un pachet care nu era pentru el. Ea s-a uitat la cutie. S-a uitat la cer. S-a uitat la Fărâmiță. În ordinea asta, și fiecărui lucru i-a dat același timp, adică puțin.

— Dragonița Verei. Să nu-mi pârjolească ferigile, a spus. Intrați, că vine ploaia. Dar vă avertizez: eu nu semnez pietre.

CAPITOLUL 2

Tunet!

Bucătăria Florei e plină de plante: pe masă, pe jos, atârnate de tavan. Între ele lasă niște culoare pe care trebuie să știi să mergi. Ferigile, cele pe care Fărâmiță nu trebuia să le pârjolească, erau exact la înălțimea nasului ei.

În fund, o ușă de sticlă dă într-o seră; cealaltă, din spate, de lemn, cu geam sus și ușița pisicii jos, dă în curte. Prin geam se vedea cum începe ploaia pe dale. Mirosea a pământ ud, un miros pe care îl știam din parcuri, nu din bucătării.

Pe geamul serei erau niște picături pictate. Una a început să urce. Alta a depășit-o.

— Geamuri fermecate de la R., a spus Flora. Lasă ploaia să treacă când vreau eu. Trăsnetele, niciodată. Zgomotul trece mereu, ce să-i faci.

Mi-am notat-o pentru fișa lui R.: știa să facă geamuri fermecate și avea la activ douăzeci și trei de încercări fără să reușească să livreze un borcan.

Pe frigider, un magnet ținea o poză. Iar într-un cui, lângă chiuvetă, între o tigaie și un buchet de ierburi uscate, atârna o strecurătoare de oțel cu două mânere. Am văzut-o la intrare, înaintea plantelor: îți sare imediat în ochi ce cauți de o săptămână prin cutiile greșite.

Toni a băgat bicicleta pe hol, din cauza ploii, și a rămas lângă ea, în ușa bucătăriei, cu jumătate de trup înăuntru: așa intră Toni în locurile care nu sunt ale lui. Motanul a trecut printre picioarele lui, iar Toni s-a dat mai în lături decât era nevoie ca să-l lase să treacă. M-am gândit că nu voia să i se atingă cineva de bicicletă.

Flora a pus cutia pe masă, a dat deoparte două ghivece cu cotul și a deschis-o fără să întrebe. Fără să întrebe și fără să citească eticheta: știa pe unde cedează cartonul unei cutii pe care a mai deschis-o de multe ori. Înăuntru, printre paie, era un borcan de sticlă cu dop de plută, iar în borcan, opt bile cenușii.

— Scrie că nu se deschide înainte de tunet! a strigat Julita.

Julita a arătat eticheta cu degetul. A treia condiție a Marei ținuse cât ține o doamnă să ridice un capac.

— Azi am deschis cutia, nu borcanul, a spus Flora. Ce e înăuntru știu deja: R. mi-a promis lampioane, și îmi trimite pietre.

Părea o plângere veche, din cele care nu se mai rostesc ca să le audă cineva, ci pentru că așa se cuvine. M-am uitat la borcan. Bilele erau cenușii, netede, ca niște nuci mici, și stăteau nemișcate cum stau doar pietrele. Eu n-aș fi putut spune că nu

sunt pietre. În caiet, lângă borcan, am pus o săgeată: „pietre?”. Cineva a mai adăugat una, cu verde: „lampioane?”.

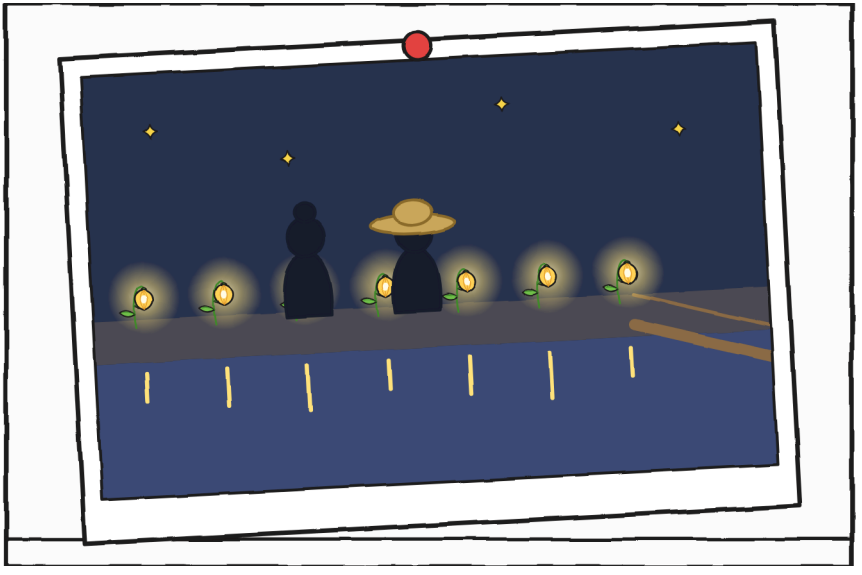
— Ce e un lampion? am întrebat.

Cele pe care le știam eu erau de hârtie, colorate, și se atârnau de o sfoară între două balcoane, la sărbători; țineau până la prima ploaie. Dar nici nu mi se părea că ar trimite cineva pietre cu ștampilă.

— La FULGER pietrele se taxează la kilogram, a spus Toni din ușă.

Nimeni nu l-a băgat în seamă. Nici el pe el.

Flora s-a dus la frigider, a dezlipit poza de sub magnet și a pus-o pe masă, în fața noastră, lângă borcan.

Era o poză veche: faleza canalului, noaptea, cu un șir de luminițe joase și rotunde pe mal, una după alta, până unde începe pasarela. Nu erau felinare: ieșeau din pământ, de parcă cineva ar fi semănat becuri. În prim-plan, de spate, două persoane plantau ceva: una avea coc; lângă ea, o pălărie de paie atât de mare, că nu se vedea cine e dedesubt. N-am întrebat de pălărie. Flora n-a spus nimic despre pălărie. Între cele două tăceri încăpea o persoană întreagă.

— Sunt plante care păstrează lumina fulgerelor și luminează toată noaptea, a spus Flora. Semințele le aducea R., deja trezite, în nopțile cu furtună; eu puneam pământul. Nu am văzut niciodată una adormită. Lampioanele s-au stins unul câte unul, iar R. n-a mai venit: acum trimite borcanul ăsta.

Flora a lipit poza la loc pe frigider. A rămas strâmbă. A îndreptat-o cu un deget și a mai stat o clipă acolo.

De aceea era canalul atât de întunecat. Pasarela rămăsese fără lumini și nimeni nu le mai aprinsese. De aceea îți e atât de frică.

Era. Mie, mult: am traversat-o în beznă. –J.

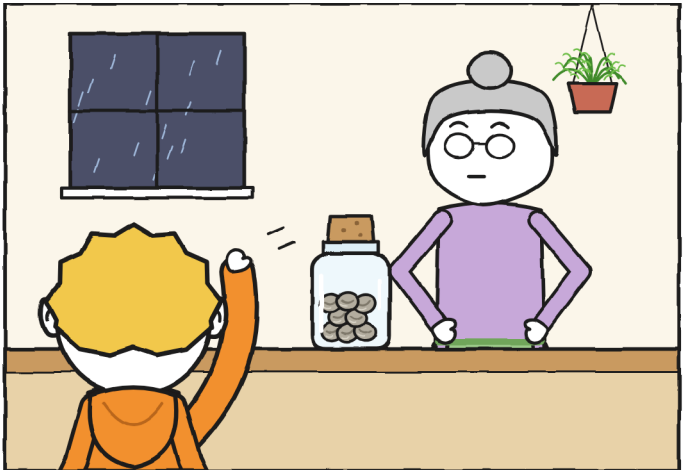
Julita a scris nota aceea fără să-și ia ochii de la poza de pe frigider. Pasarela e scândura de peste canal pe care am trecut-o acum două sâmbete, ea cu spatele, iar eu spunându-i unde să calce.

— R. își ține mereu cuvântul, a spus Flora. Cu întârziere, dar și-l ține. De data asta s-a înșelat.

Am notat cele două fraze pe o fișă separată, cea cu listele care cresc: CE ȘTIM DESPRE R., cu un portret care e un semn de întrebare. Avea două rânduri, ambele din caietul 1: scrisul urât, după Mara, și fața Verei când i-a citit inițiala. Cu cea a geamurilor, în după-amiaza aceea a mai primit trei, iar portretul a rămas la fel.

— Și l-ați deschis vreodată după un tunet? am întrebat.

Flora s-a uitat la mine peste ochelari. Mi-am coborât mâna, pe care nu știu de ce o ridicasem ca să întreb.

— Eu nu aștept pe nimeni, a spus. Nici un tunet.

Julita a încuviințat fără să-și dea seama. Am băgat de seamă și am tăcut.

Motanul Florei se numește Tunet. Scrie pe castronul lui albastru, cu litere albe, lângă ușița pisicii, și l-am copiat în caiet,

cu un desen al castronului și cu majuscule, pentru că mai târziu contează: TUNET. Notez numele tuturor lucrurilor care ar putea să-mi facă o spaimă; am învățat asta de la un pachet care s-a dovedit că are dinți. E cenușiu ca un nor de ploaie, cu pieptul alb și ochii galbeni, iar când se întinde lângă frigider toarce atât de jos și atât de continuu, că pare un tunet dintre cele îndepărtate, din cele care încă nu dau hâc.

În timp ce așteptam furtuna, în bucătărie s-au întâmplat de toate și nu s-a întâmplat nimic.

Julita bătea darabana pe masă cu degetele, tac, tac, tac, lângă borcan, cu ritmul cuiva care s-a uitat de șase ori la prognoză și acum vrea doar să înceapă. Flora a deschis o cutie de biscuiți și a lăsat-o în mijloc fără să spună „serviți-vă"; se înțelegea. Toni, care nu-și scosese casca nici pentru asta, mușca dintr-unul când a tunat, departe, un bruum care abia dacă era. Am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc, și i-a ieșit o flăcăruie scurtă, care a trecut prin fața biscuitului lui Toni și i l-a lăsat rumenit. Toni s-a uitat la el, l-a mirosit și l-a mâncat oricum.

Flora, fără o vorbă, a adus o găleată cu apă pregătită dinainte și l-a pus pe jos lângă Fărâmiță. Iar Tunet, care până atunci se purtase de parcă nu existam, a văzut-o pe Fărâmiță, i s-a zburlit toată spinarea și i s-a pus în față cu coada groasă. Fărâmiță s-a ascuns în spatele picioarelor mele. Eu, fără să-mi dau seama, m-am ascuns în spatele Julitei. Am rămas într-un șir: un motan, o dragoniță, un băiat și o fată cu degetele pe masă, care nu s-a mișcat.

Cel mai rău la un tunet e să-l aștepți. –J.

Furtuna se apropia. Se simțea în fereastră, care lua culoarea unei table de școală, și se simțea în borcan: bilele, care până atunci stătuseră nemișcate ca pietrele, au început să zăngăne de sticlă, un clinchet subțire pe care la început l-am luat drept ploaie și apoi nu. Din ce în ce mai tare. De parcă și înăuntrul borcanului ar fi numărat cineva. Pietrele nu numără. M-am gândit și n-am spus: Flora se uitase deja o dată la mine peste ochelari.

Julita număra în șoaptă, la fiecare fulger: „Doisprezece elefanți". „Nouă". Numerele coborau. Și, de fiecare dată când coborau, piciorul i se mișca mai tare sub masă, lovind podeaua pe ritmul nimicului. Îl vedeam de unde eram. I-am spus că o să facă o gaură în podea; mi-a răspuns că numără. Pe Julita nu poți s-o convingi că are un picior.

Atunci Fărâmiță a mai făcut o flăcăruie, mică, fără hâc, de pură nerăbdare, iar Tunet, care era la o palmă, a ieșit ca din pușcă pe ușița pisicii, în curte, în ploaie, cu un zgomot de capac: clac. Flora a deschis dintr-o smucitură ușa din spate și l-a strigat din prag, cu toată vocea pe care o are, care e multă:

— TUNEEET!

Dacă mă întreabă cineva, mâna Julitei era deja pe dop înainte de strigăt. Nu m-a întrebat nimeni.

Și Julita a deschis borcanul.

POC!

A fost un sunet mic și rotund, de plută, care s-a auzit perfect pentru că în bucătărie, o jumătate de secundă, nu s-a auzit nimic altceva. Julita a ridicat dopul cu fața cuiva care a respectat o regulă întocmai.

— A tunat! a spus.

Nu tunase. Strigase Flora. Tunet e motanul.

Am făcut hâc, apropo. Nu pentru că tunase: pentru că cineva strigase „tunet” la doi metri de mine, iar corpul meu nu face diferența. Fărâmiță a făcut hâc cu flăcăruie, iar Toni și-a acoperit urechile cu amândouă mâinile, prea târziu.

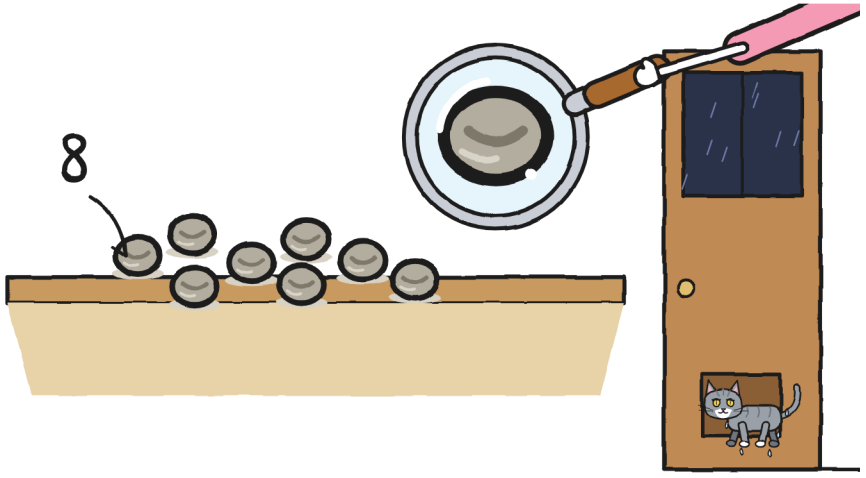
Chestia cu motanul o copiasem eu cu puțin înainte, lângă desenul castronului, cu literele lui albe, ca să fie clar.

Pagina aia am citit-o mai târziu. –J.

În borcan erau doar opt bile cenușii, reci și nemișcate. Nimic nu s-a aprins, nimic n-a sărit, nimic n-a făcut clinc. Julita, care nu e dintre cele care se dau bătute din prima, le-a vărsat cu grijă pe masă și a scos lupa din buzunarul salopetei. Eu le-am numărat cu degetul: opt. Asta fac când nu știu ce să fac. Număr.

— Au o liniuță, a spus. Ca un ochi închis.

M-am uitat prin lupă, împrumutată. Fiecare bilă avea o linie foarte fină și curbată. Semăna cu o pleoapă.

Tunet s-a întors singur pe ușița pisicii, ud leoarcă, cu blana lipită și jumătate din mărimea lui, și s-a scuturat exact deasupra

găleții Fărâmiței, care era deja plin. Flora a închis ușa din spate, s-a șters pe mâini în șorț și s-a uitat la masă.

— Sunt pietre, a spus. Și cineva a deschis borcanul înainte de tunet.

Nu s-a uitat la Julita când a zis-o. Nu era nevoie. Julita s-a făcut de culoarea tricoului ei, roz, și a băgat lupa în buzunar foarte încet, de parcă băgatul încet ar fi fost un fel de a nu fi deschis nimic.

Eu nu știu multe despre plante. Am avut o linte pe o vată și n-a supraviețuit mutării. Dar Flora spusese „nu am văzut niciodată una adormită", iar eu nu mă puteam opri din gândit la liniuțele acelea închise.

— Dorm, am spus eu. Nu sunt pietre: sunt semințe. De aceea scrie „a nu se deschide înainte de tunet". Poate că un tunet le trezește. Unul mare, din cele care fac geamurile să tremure.

O sămânță adormită e o piatră cu planuri.

Flora s-a așezat, pentru prima dată de când venisem. S-a uitat la bile. Apoi a spus:

— Dacă sunt semințe, să dovedească.

Afară se făcuse aproape noapte. Erau șase. Ora pe care Julita o verificase de șase ori.

Fulgerul a făcut totul alb.

N-a fost nicio avertizare. O clipă înainte, bucătăria era o bucătărie, cu plantele ei, cu frigiderul ei și cu motanul ei ud, iar

în clipa următoare era un desen alb-negru al unei bucătării: fiecare frunză decupată, fiecare dintre noi cu umbra lipită de perete, fereastra făcută o foaie de lumină. Julita a deschis gura să numere și a avut timp să spună doar „un elefa...”.

Și atunci a venit cel adevărat.

Tunetul a venit odată cu fulgerul: furtuna era deasupra noastră. N-a fost un zgomot; a fost o împingere. Au tremurat masa,

paharele și geamurile, și a tremurat în mine ceva ce nu apare în schema cu elefanți. Zero elefanți. Deasupra.

Și s-a stins lumina.

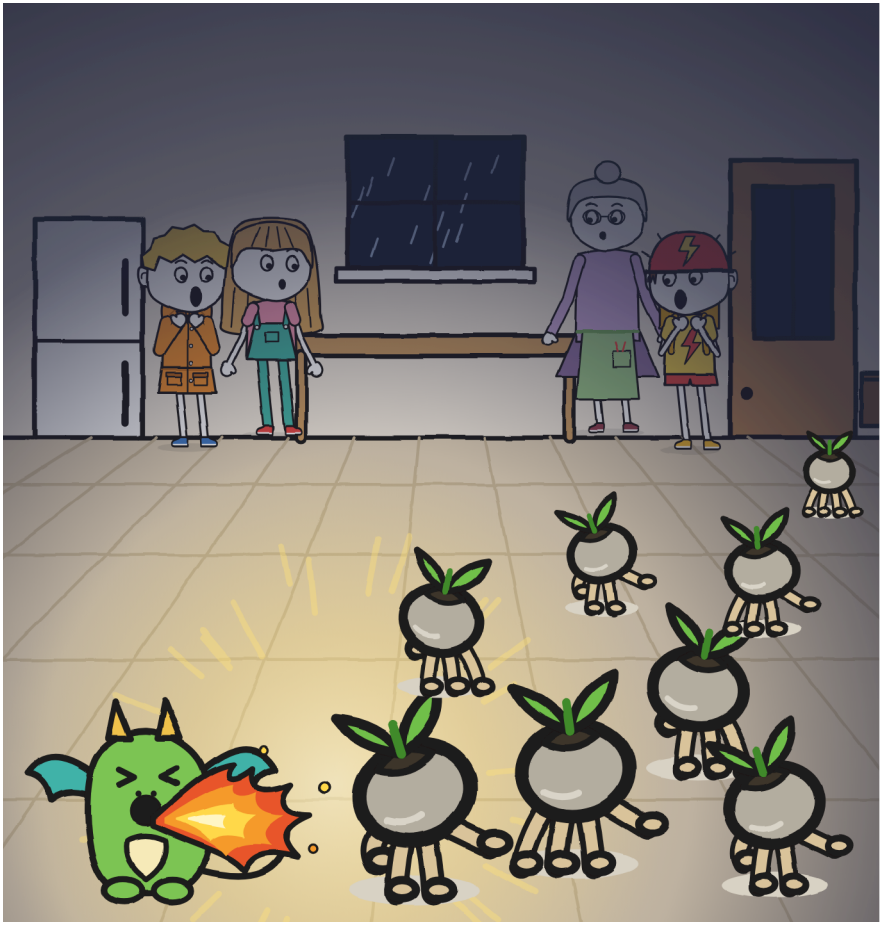
S-a stins de tot, cu pocnetul acela al frigiderului care nu mai bâzâie, iar bucătăria a rămas neagră ca fundul unei cutii închise. Singurele lucruri erau ochii: ai mei, pe care îi simțeam deschiși prea larg, ai celorlalți și doi galbeni lipiți de cizmele mele. Nimeni n-a spus nimic. Se auzea ploaia în geamuri și, foarte jos, o respirație mică și grăbită, pe ritmul respirației mele.

Am făcut hâc.

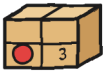
Fărâmiță a făcut hâc, și a ieșit din ea o flacără uriașă.

Timp de o secundă s-a văzut toată bucătăria.

Masa era goală.

Pietrele aveau picioare.

CAPITOLUL 3

Se mișcă dacă nu te uiți

În întuneric se auzea o ploaie mărunțică: tic, tic, tic. Cea de afară cădea. Asta alerga pe podea.

Fulger.

Semințele erau mai departe. Nemișcate, cu cele patru lăbuțe și cu cele două frunzulițe ale lor. Una lăsase un picior în aer. Avea aceeași față pe care o fac eu când mama întreabă cine a umblat la ceva.

Iar întuneric: tic, tic, tic.

Am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc. Flacăra ei a prins trei semințe la jumătate de pas. Celelalte au fugit mai departe.

E jocul cu statuile. Cu semințe. –].

Flora a aprins lanterna. A îndreptat-o spre o sămânță și a lăsat-o țintuită. A îndreptat-o spre alta. Prima a scăpat.

— Sunt semințe! Sunt trezite!

Uitase să-și facă vocea supărată.

— Asta am spus și eu, am mormăit.

— Atunci ajută-mă să nu fugă.

Julita s-a aplecat. Avea încă dopul într-o mână. Și l-a băgat în salopetă și a deschis cealaltă mână în fața unei semințe.

A ratat-o la un deget.

La fulgerul următor am văzut încotro se duceau: toate spre ușița pisicii.

Flora a târât un ghiveci uriaș și le-a astupat trecerea.

— Caută pământ ud de furtună. Aici e doar pământ de la robinet. Afară aproape că nu e pământ: sunt dale, o cărare și canalul. Dacă ies, ploaia le duce în apă.

M-am uitat pe geam. O sămânță cu patru picioare de ață ar fi ținut acolo afară cât ține o hârtie într-o băltoacă.

Ușița pisicii a rămas astupată. Dar acum erau peste tot prin bucătărie, pe întuneric, iar într-o bucătărie sunt o sută de locuri unde te poți ascunde: sub frigider, în spatele găleții, printre

ghivece, în stropitoare și sub masă, unde eram eu, cu strecurătoarea Florei pusă pe cap. Acasă, când tună, îmi pun una; asta atârnase într-un cui lângă chiuvetă, iar mâinile mele o luaseră singure.

Am încercat tot:

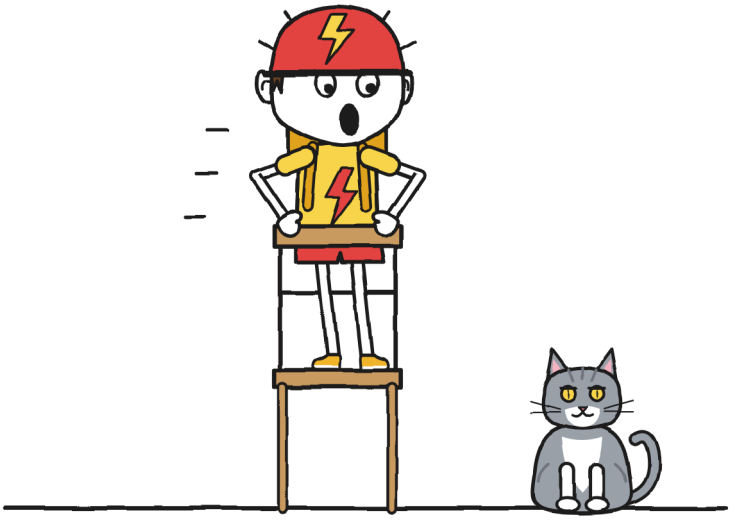
1. Julita a aruncat o pânză peste o sămânță, s-a aruncat și ea deasupra, a ridicat pânza și dedesubt era... Tunet. MRRRAU! A ieșit de sub pânză cum ies pisicile de oriunde: ofensat peste măsură, și pe drept.
2. Toni a urmărit una de-a bușilea pe sub scaune, iar Tunet, care habar n-are ce e un curier, i s-a urcat pe spate și a rămas acolo, încântat de călătorie. DĂ-TE!
3. Eu, sub masă, am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc, iar flacăra ei a lăsat nemișcată o sămânță la două palme de mâna Julitei, care a prins-o. „Una!”.
4. Flora a țintuit lanterna pe alta și a ridicat-o cu calmul cu care ridici o prună de pe jos. „Două!”.

Tunet le urmărea și el. El vede aproape în întuneric. Noi, nu. În timp ce noi ne împiedicam de scaune și ne cerem iertare pe bâjbâite, Tunet trecea printre noi fără să atingă nimic, și se vedea că joacă în altă ligă.

Toni nu se teme de furtuni. Toni se teme de pisici.

Am descoperit asta când Tunet a coborât de pe spatele lui și Toni, în loc să răsufle ușurat, s-a urcat pe un scaun și a rămas acolo în picioare, țeapăn, cu casca pe cap și cu picioarele cât mai

departe de podea pe cât îi îngăduiau picioarele. Tunet s-a așezat dedesubt, liniștit, și a început să se uite la el ca la o vitrină.

— Nu e o pisică! i-a spus Julita. E Tunet!

— ȘI MAI RĂU!

O scriu fără să râd, pentru că n-am dreptul. Toni își avea frica urcată pe un scaun, unde o vedea toată lumea. A mea era sub o masă, cu o strecurătoare.

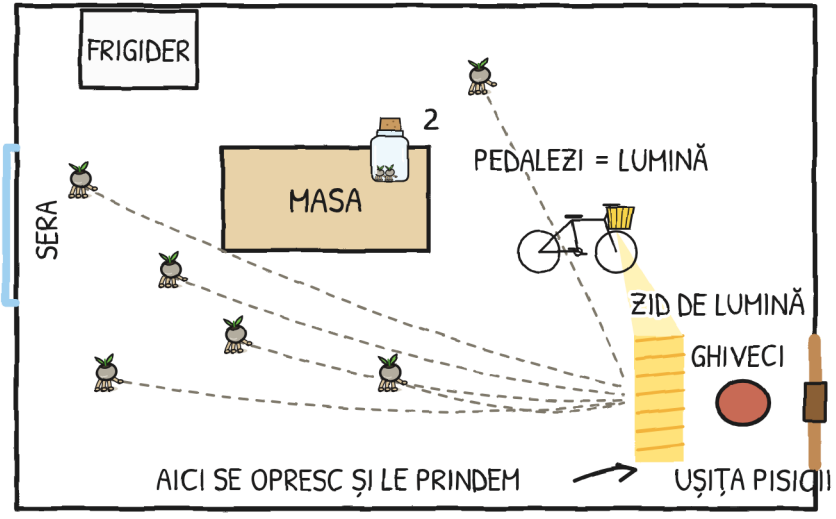
Profesionist de sub masă. –J.

De acolo, de jos, la fiecare fulger vedeam toată podeaua. Semințele se învârteau printre scaune, dar se întorceau mereu să

împingă ghiveciul de la ușița pisicii. Nu împingeau tare. Împingeau mereu.

Așa că am făcut un plan.

L-am desenat pe fulgere, o linie pe fulger, cu caietul sprijinit pe genunchi: singurul mod pe care îl cunosc de a gândi repede. Un plan ca ăsta are liniile strâmbe, dar săgețile merg toate spre același loc, și asta era important. În fața ușiței pisicii am pus un ZID DE LUMINĂ și, alături, o bicicletă: PEDALEZI = LUMINĂ.

— Toni, farul tău se aprinde când pedalezi?

— Normal.

— Atunci azi o să livrezi lumină.

Flora a luminat planul. Julita s-a uitat de sub fața de masă. Toni a coborât de pe scaun: pentru bicicleta lui se coboară de oriunde.

Am pus bicicleta pe stativ, cu farul îndreptat spre ușița pisicii. Dinamul de la FULGER e lipit de roata din spate: dacă se învârte, e lumină. Și Toni a pedalat.

A pedalat cum nu pedalase niciodată. Mai ales când Tunet i s-a urcat pe el.

Trebuie văzut ca să înțelegi, de aceea l-am desenat.

O bicicletă care nu mergea nicăieri, pedalată de cineva care și-ar fi dorit să fie foarte departe. Lumina a ieșit din far, la început galbenă și tremurătoare, apoi albă și dreaptă, și s-a pus în fața

ușiței pisicii ca un perete. Era ZIDUL meu DE LUMINĂ, în realitate, cu picături de transpirație.

Semințele ajungeau la lumină și rămâneau nemișcate, iar noi le prindeam una câte una și le puneam în borcan. Trei. Patru.

Am ieșit de sub masă și m-am pus în patru labe lângă Julita, la marginea luminii. Semințele călcau linia și se opreau. Cântăreau puțin mai mult decât o bilă. Trebuia să închizi degetele repede: de cum le ajungea umbra, încercau din nou.

Tunet a prins una cu gura, iar Flora i-a luat-o cu două degete.

— Cinci! a spus.

Șase.

Julita a scos dopul din salopetă, iar Flora a astupat borcanul, cu pluta bine strânsă ca să nu se răzgândească cele șase. Apoi s-a aplecat să ne ajute. Atunci Tunet a sărit pe masă și l-a răsturnat.

L-am văzut căzând cu coada ochiului, foarte încet: borcanul, cu dopul lui de plută, făcând un tur întreg în aer. Și l-am văzut pe Toni lăsând pedalele, ieșind de pe bicicletă întins ca un portar și închizând amândouă mâinile la o palmă de podea. ZAS!

— FULGER, a spus, întins pe gresie, cu borcanul ridicat. Într-o secundă sau gratis.

A fost cea mai rapidă livrare pe care am văzut-o în viața mea. O recunosc aici, în caiet, pentru că cu voce tare nu mi-a ieșit: mi-a ieșit un hâc.

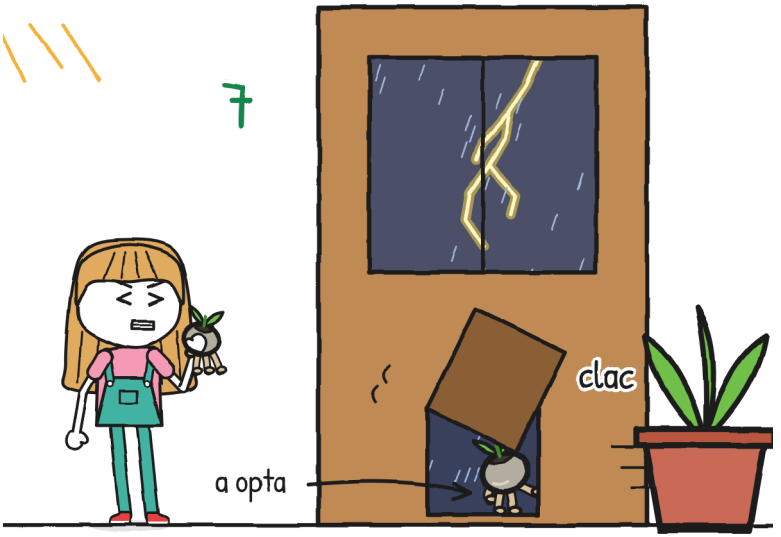
Dar încetase să pedaleze, și lumina s-a stins. Iar pe Tunet nu-l oprește nimeni: a țâșnit spre ușița pisicii.

Pe întuneric: tic, tic, tic. Apoi, croc: ghiveciul, dat la o parte de o pisică ce voia să iasă și a ieșit. Clac: ușița pisicii. Și, în urma lui, foarte repede, alt tic, tic, tic, care nu era Tunet.

Când a fulgerat din nou, pe podea mai rămăsese o singură sămânță, iar Julita a prins-o. Flora a desfăcut borcanul taman cât să intre și a strâns la loc pluta. Șapte.

Cu același fulger am văzut, prin geamul ușii, curtea cu dale lucind sub ploaie, cărarea și, în mijlocul cărării, o sămânță mititică, oprită la jumătate de pas, cu frunzulițele îndoite de apă.

Apoi s-a făcut iar noapte. Iar la fulgerul următor, pe cărare nu mai era nimic.

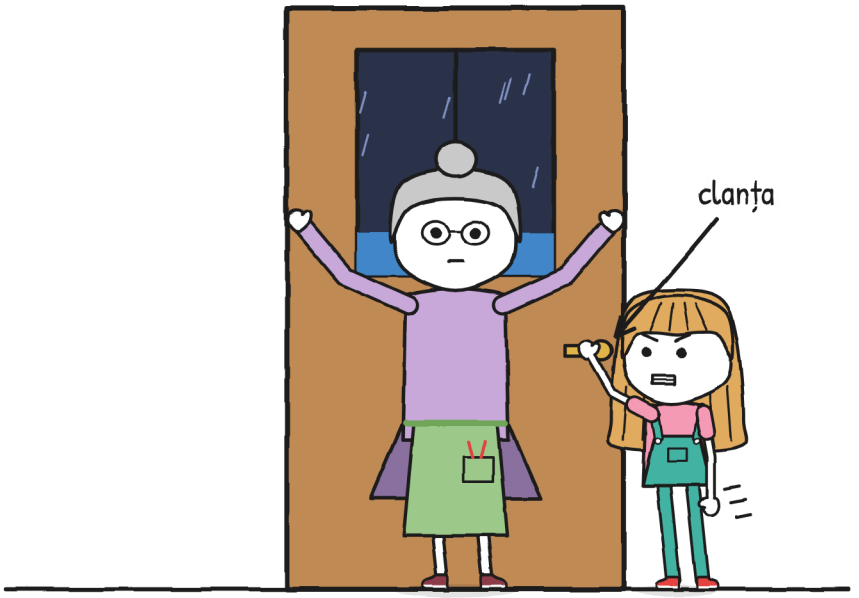

A opta ieșise pe ușița pisicii.

— Mă duc după ea! a spus Julita, cu mâna deja pe clanță.

— Cu trăsnete, din casa asta nu iese nimeni, a curmat-o Flora. Nu era de discutat.

Flora s-a pus în fața ușii, cu spatele la geam, cu brațele deschise. Julita s-a uitat peste umărul ei: cărarea, canalul, ploaia. A strâns din fălci.

Julita n-a discutat. Dar nici nu a dat drumul clanței.

După un timp, ușița pisicii a făcut clac. Era Tunet, ud leoarcă a doua oară, cu blana lipită și cu o față de parcă n-ar fi mutat un ghiveci în viața lui. Venea singur. Fără a opta. Flora a împins iar ghiveciul spre ușița pisicii cu piciorul, pentru orice eventualitate, iar el s-a dus să se așeze sub masă, de parcă furtuna ar fi fost treaba noastră.

Câtva timp n-a spus nimeni nimic; doar eu, iar ce spuneam eu era hâc. Afară, cerul s-a aprins iar.

— Fulger... un elefant, doi elefanți.

Bruum.

— Doi, a numărat Julita. Tot foarte aproape.

A spus-o cu mâna pe clanță, uitându-se la ușă, nu la noi. Doi elefanți înseamnă mai puțin de un kilometru. Până cu o oră înainte, pentru mine ar fi fost cea mai proastă veste a nopții; acum era a doua.

— Atunci, la plantat, a spus Flora. Înainte să treacă furtuna. Și pe întuneric.

— Cu trăsnete? a întrebat Julita, fără să dea drumul clanței.

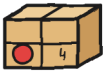
Flora a arătat picăturile care urcau pe geamul serei.

— Vraja e încă activă. Trăsnetele rămân afară. Noi, înăuntru.

Ne-am uitat la borcan. Înăuntru erau șapte semințe, unele cu lăbuțele lipite de sticlă, de parcă ar fi măsurat-o, iar în sticlă tremura reflexia fiecărui fulger. Șapte din opt. Eu, care număr lucrurile, am rămas cu cifra: nu e opt, dar nici zero nu e, și în noaptea aceea mi s-a părut că cu șapte se poate începe.

— Pe întuneric, a repetat Flora, uitându-se la Fărâmiță.

Iar Fărâmiță, uitându-se la mine, a făcut hâc.

CAPITOLUL 4

Hâc

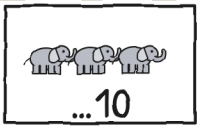
Flora ne-a explicat cum se plantează un lampion, așa cum o învățase R., iar eu am notat cu carioca bine apăsată: patru pași, și cel mai important era ultimul, cel cu termenul.

CUM SE PLANTEAZĂ UN LAMPION

1.
Pământ ud de furtună.
(Cel de la robinet nu merge.)

2.
Deschide borcanul deasupra pământului.
(Dacă-l deschizi mai devreme, scapă.)

3.
Pe întuneric: ele singure intră în pământ.
(Dacă le îngropi tu, nu încolțesc.)

4.

Înainte să treacă furtuna:
după mai mult de zece elefanți,
nu se mai plantează până la următoarea.

Până la zece elefanți, sunt trezite. De la unsprezece, la somn. —].

Două termene, așadar: zece elefanți pentru semințe; o jumătate de oră după ultimul tunet pentru noi.

Flora a luminat caietul în timp ce scriam. Spunea pașii pe de rost. N-am mai întrebat nimic despre R.

Între pasul 2 și pasul 3 am făcut două hâcuri. Fărâmiță, două flăcări, și bucătăria s-a luminat de două ori ca la bliț. Nimeni n-a spus nimic; până atunci, Fărâmiță și cu mine ajunseserăm iluminatul casei. Tunet, sub masă, asculta de parcă pașii ar fi fost pentru el.

Flora a deschis ușa de sticlă a serei și a intrat prima. Fărâmiță mergea lipită de cizmele mele. Sau așa credeam eu.

Sera e lipită de bucătărie. E lungă și îngustă, cu rafturi de ghivece pe pereți și, la mijloc, răsadnița, o masă lungă plină cu pământ, cu și mai multe ghivece dedesubt. Ziua trebuie să fie un loc verde și liniștit. Noaptea, pe furtună, tot tavanul se făcea alb la fiecare fulger.

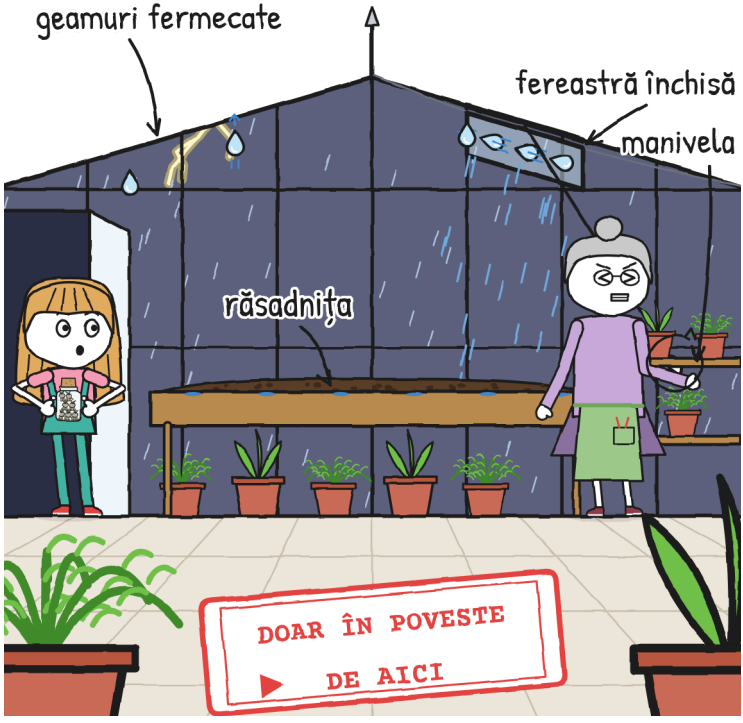
În tavan e o fereastră care nu se deschide niciodată. Flora a învârtit manivela ei: fereastra a rămas închisă, dar picăturile pictate au încetat să urce și au început să coboare pe geam. Atunci ploaia adevărată l-a străbătut și a căzut pe pământul din răsadniță.

— Toată pe răsadniță. Nicio picătură pe jos, a poruncit Flora, de parcă ploaia ar fi fost a ei.

Imediat a mirosit a pământ proaspăt udat.

Geamurile astea există doar în poveste. Într-o furtună adevărată, nicio seră. Citește ultima pagină. –J.

— Pământ ud de furtună, a spus Flora. Acum, totul pe întuneric. Și repede.

Julita rămăsese în ușă cu borcanul în mâini. Schimbase clanța pe borcan și îl strângea la fel.

Atunci s-a auzit un zgomot de ghivece care se ciocnesc și, sub răsadniță, în fund, au apărut doi ochi galbeni, două aripi tremurând și, la fiecare trei secunde, o flăcăruie. Hâc. Fărâmiță era deja înăuntru: se strecurase printre picioarele Florei când deschisese ușa.

Flora a tras-o cu grijă. Fărâmiță s-a agățat de ghivece cu toate cele patru lăbuțe.

O dragoniță agățată de două ghivece cântărește, deodată, cât cântăresc două ghivece, iar Flora, care smulge buruienile fără să le ceară voie, i-a dat drumul și a rămas în genunchi, uitându-se la ea.

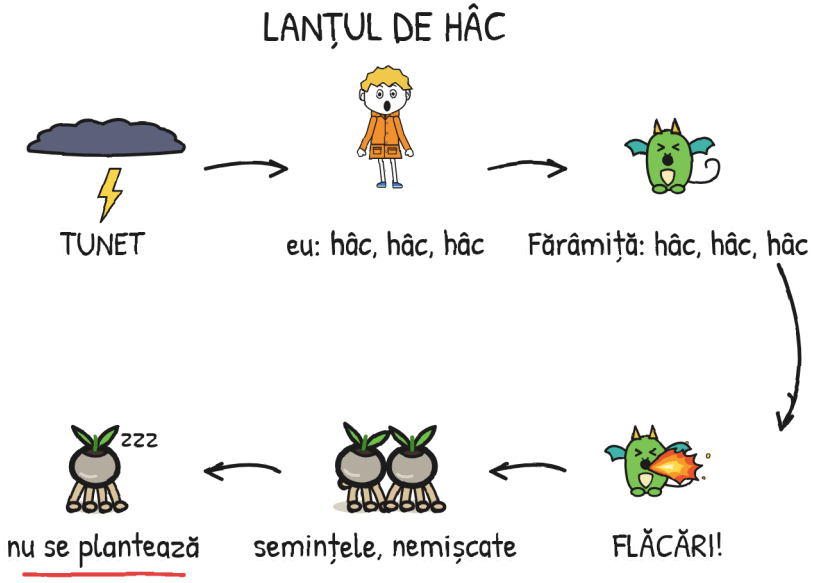
Vera a avertizat. Eu am auzit. Tu scoteai pieptul în afară. –].

Și de fiecare dată când făceam eu hâc în bucătărie, în seră se aprindea Fărâmiță: de cealaltă parte a ușii, ghivecele se luminau de jos. Hâc: strălucire. Hâc: strălucire. Ca lumina din frigider, doar că ușa eram eu și nu știam să mă închid.

În bucătărie, hâcul ajuta: flacără, sămânță nemișcată, sămânță prinsă. Aici împiedica plantarea. Cu o flacără la fiecare trei secunde nu era niciodată destul de întuneric. Între tunet și Fărâmiță, cu o strecurătoare, eram eu.

Am desenat ca să înțeleg.

Am încercat toate remediile pentru sughiț, cu Fărâmiță ca ajutor: ea copia remediul și, pe deasupra, hâcul.

Trebuie rupt lanțul. Veriga cea mai ușoară ești tu. Cu drag. –J.

Să țin respirația: eu m-am făcut vânăt, iar ea, și mai verde. Să beau apă pe dos: am ajuns cu apă în nas. Sperietura a fost treaba lui Toni, care a strigat „BU!" fără să anunțe: sperietura am luat-o eu, hâcul l-am făcut oricum, iar flacăra Fărâmiței i-a pârjolit fulgerul de pe cască. Ultima a fost o lingură de zahăr, ideea Florei: cea a Fărâmiței s-a făcut caramel înainte să-i ajungă în gură, iar sera a mirosit a bâlci multă vreme.

— Patru elefanți. Cinci.

Tunetul a răsunat. Am strâns din dinți. Hâc.

— Fulgerul ăla a căzut mai departe, a spus Julita.

Cele șapte semințe se învârteau în borcan. Nici ele nu găseau ieșirea, nici eu nu găseam cum să tac.

— Până la zece, am spus. Încă mai putem.

La fulgerul următor, Toni a început să numere repede.

— Așa nu se pune, a spus Julita.

El a închis gura. Flora aștepta cu lanterna stinsă. Nu mi-a spus să mă grăbesc. Asta a fost aproape mai rău.

— Fărâmiță îți copiază frica, a spus Julita.

— Atunci să copieze altceva, am spus.

Hâc. Flacără.

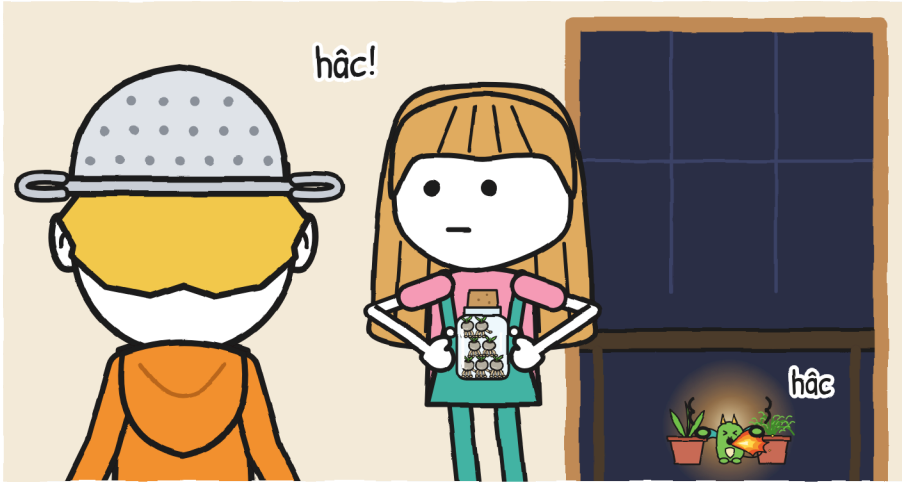
— Și dacă o scoatem în bucătărie? am întrebat.

— Se agață. Ai văzut.

M-am uitat la ușa serei. Mi se părea mult mai departe decât înainte.

Julita a coborât glasul.

— Mai întâi, rămâi cu ea.

Aveam un plan. Păcat că nu era bun pentru asta.

Planul meu ca să nu se vadă că mi-e frică de tunete:

1. Să spun că îmi plac.
2. Să nu fac hâc.
3. ???

Punctul 2 l-am tăiat în noaptea aceea cu hâcuri, până nu s-a mai putut citi. Punctul 1 stătea încă în picioare, dar nu-l mai credea nimeni, nici eu.

Și al 3-lea? –].

Am încercat. Pe bune.

M-am apropiat de prag. Julita s-a dat la o parte cu borcanul ca să-mi facă loc. Nimeni nu m-a împins.

Am pus un picior în seră, foarte hotărât, cu strecurătoarea pe cap și cu o mână pe toc. Piciorul a intrat bine. A intrat cum intră un picior în piscină în mai: piciorul, da; restul, vedem.

Un fulger a luminat tot tavanul. Am numărat fără să vreau: cinci elefanți.

BRUUUM!

Geamurile fermecate nu opresc zgomotul. Tot tavanul a sunat ca o tobă. HÂC! Sub răsadniță: HÂC!, și o flacără.

Următorul lucru pe care îl știu e că eram iar în bucătărie, lipit de frigider, cu strecurătoarea până peste sprâncene. Nu-mi

amintesc să fi mers. Picioarele mele, ca și mâinile, au obiceiurile lor.

Am rămas cu spatele de frigider, cu mâinile reci și cu inima în urechi. La două degete de capul meu era poza cu faleza: un șir de luminițe pe care, deocamdată, le stingeam eu cu hâcuri.

Din ușă m-am uitat în sus, prin acoperișul de sticlă. Și între fulgere i-am văzut: dragonii Verei, zburând prin furtună.

Erau patru. Trei uriași, albastru, portocaliu și violet, trecând printre fulgere de parcă fulgerele ar fi fost luminile unei piste; și, între ei, al patrulea, roșu, mai mic. Zburau foarte sus deasupra acoperișului, în miezul furtunii, unde tună cel mai tare, și nu păreau grăbiți deloc. Un fulger îi desena întregi, albi, cu fiecare solz; apoi se stingea, și se vedea că sunt încă acolo pentru că ploaia de pe acoperiș se rupea în umbre.

De aceea Vera nu venise cu noi: pe furtună ei ies să zboare, iar ea rămâne acasă, cu ochii pe ei până se întorc. M-am uitat la dragoni și apoi la răsadniță. Fărâmiță va zbura într-o zi cu ei. În noaptea aceea era făcută covrig printre ghivece, copiindu-mă pe mine.

Ei nu făceau hâc.

— Hai, vânătorule, a spus Toni.

Am așteptat gluma. N-a venit. Toni mi-a pus o mână pe umăr.

Mi-am scos strecurătoarea și i-am dat-o Florei.

Flora a ținut-o de mânere ca pe o cască adevărată. Mi-am trecut mâna prin părul turtit. Capul îl aveam la fel de greu.

Și am intrat.

Înăuntru, ploaia suna ca o mie de degete care bat toba deodată. M-am băgat de-a bușilea sub răsadniță. Fărâmiță era acolo, făcută covrig, tremurând la fel ca mine.

Mirosea a pământ ud. M-am ghemuit lângă ea și mi-am cuprins genunchii. Eu tremuram din burtă; ea, din aripi. Împreună făceam ghivecele să vibreze.

Am încercat să număr. „Un elefant, hâc, doi ele..., hâc”. Hâcurile se băgau printre elefanți. Am pierdut șirul.

M-am gândit să ies. Picioarele mele începuseră deja.

Fărâmiță a strâns ghivecele cu toate cele patru lăbuțe.

Am rămas.

BRUUUM! Am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc. Flacăra ne-a luminat pe amândoi.

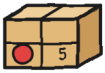
Avea fața mea. Cu solzi.

Eram doi vânători de furtuni sub o răsadniță.

Atunci, din ușă, Julita a vorbit încet, fără să râdă:

— Numără cu mine. Contează pe mine.

CAPITOLUL 5

Numără cu mine

Și am numărat. Ea din ușă și eu de sub răsadniță, ghemuit, cu Fărâmiță tremurând lipită de pelerina mea.

Fulger.

— Un elefant. Doi elefanți. Trei. Patru. Cinci. Șase.

Bruum.

— Șase: vreo doi kilometri, a spus Julita. Fulgerul ăla a căzut mai departe. Rămânem la adăpost.

De data asta știam că tunetul venise la șase. Fără numărat, ar fi fost doar încă un tunet. Numărătoarea îmi dăduse ceva de făcut cât așteptam.

Fărâmiță tremura în continuare lipită de pelerina mea.

Încercasem deja strecurătoarea. Și apa. Și să ies din seră. Și să intru la loc.

— Mi-e frică de tunete.

Am spus-o spre ghivece. Julita m-a auzit oricum.

— Știu. Ai desenat asta azi-dimineață, când ai zis că ești vânător de furtuni. Te așteptam.

Julita îmi spusese deja că Fărâmiță îmi copiază frica. Eu căutasem altceva de reparat: sughițul, ghivecele, ușa.

De data asta n-am spus „dar”.

Nu i-am mulțumit cu voce tare. I le las aici.

Citit. Cu plăcere. –J.

— Mie îmi e frică de pisici, a spus Toni.

Tunet dormea în poala lui. Toni nu și-a mișcat mâinile.

— Iar mie, să aștept ceva care nu vine, a spus Flora. De aceea deschideam borcanul imediat.

Iar mie, pasarelele. Asta știați deja. –J.

Nimeni n-a râs.

Afară ploua la fel. Fărâmiță era tot lipită de pelerina mea. Sub răsadniță nu mai eram singur.

Am respirat încet, ca pe pasarelă. Înăuntru. Afară. Fărâmiță a respirat cu mine. Când a încetat să tremure, și mâinile mele s-au desfăcut un pic.

Fulger. Am numărat împreună până la nouă. Bruum. Toni, de pe scaun, a spus „unudoitrei” în șoaptă și s-a oprit la trei, unde se oprește mereu. Tunet nici nu s-a trezit.

Și n-am făcut hâc. Nici cu tunetul acela, nici cu următorul.

Am așteptat hâcul și n-a venit. Fărâmiță a înclinat capul. Pentru prima dată în toată noaptea, sera a fost întunecată cât trebuia.

— Acum! a șoptit Flora.

Julita a intrat în vârful picioarelor, pe întuneric. De sub răsadniță, ghemuit, i-am auzit adidașii trecând prin fața mea, încet, unul în fața celuilalt, de parcă podeaua serei ar fi fost o pasarelă. A pus borcanul pe pământul ud și l-a destupat. Dopul a făcut un poc mic, din cele care cer iertare; nimic de-a face cu POC-ul din bucătărie. Apoi s-a întors la ușă fără zgomot, fără să alerge, cu piciorul liniștit.

De data asta borcanul l-am deschis la timp. Să se știe. –].

Tic, tic, tic. Pe întuneric, ceva ieșea din borcan.

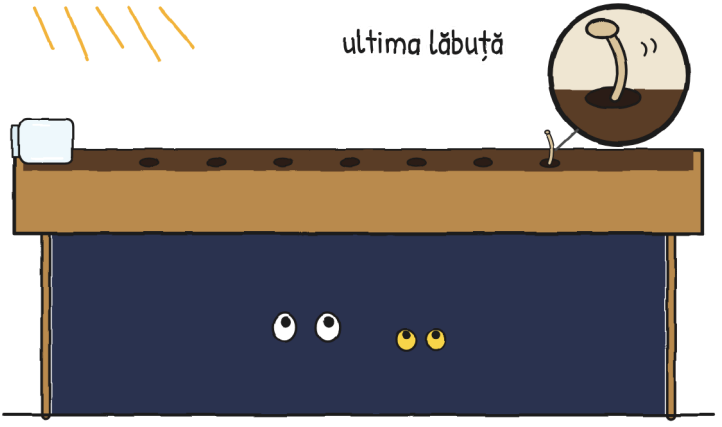
Nu se vedea nimic: se auzea. Șapte zgomotușe de labe de rădăcină coborând pe sticlă și călcând pământ ud, un tic pentru fiecare, ceva mai încet decât ploaia. Cred că e cel mai mic zgomot pe care l-am auzit în viață, și n-am ascultat niciodată ceva cu atâta atenție, nici măcar coaja oului lui Fărâmiță spărgându-se acum două sâmbete.

Fulger, foarte departe. Am numărat fără voce, doar cu buzele, Julita în ușă și eu sub răsadniță: un elefant, doi, trei... șapte elefanți, opt, nouă, zece... Bruum.

Zece. Încă un elefant și cele șapte ar fi adormit pe pământ până la următoarea furtună. Zece era ultimul care mai conta.

La fulgerul următor am văzut:

Borcanul era gol, culcat într-un capăt al răsadniței. În pământ erau șapte găurele în șir, ca cele de la un flaut, iar în ultima mai ieșea o lăbuță de rădăcină care tocmai se băga: ultima.

Apoi s-a întunecat iar, și la fulgerul următor lăbuța nu mai era.

Apoi, o vreme de nimic. Doar noi, pe întuneric, uitându-ne la o răsadniță cu pământ.

Flora ținea mâinile împreunate în fața gurii. Toni nu se mișca, din cauza motanului. Julita, pentru o dată, nici ea. Fărâmiță și cu mine respiram în același timp.

Și atunci s-a aprins prima.

A fost o luminiță în mijlocul răsadniței, verde cu auriu, cât flacăra unei lumânări, și ieșea din pământ. A crescut. A urcat pe o tulpină subțire, cum urcă sucul printr-un pai, și sus s-a deschis o floare rotundă și închisă, de hârtie fină, cu lumina înăuntru. Apoi s-a aprins a doua. Apoi nu le-am mai putut număra în ordine, pentru că cele care mai lipseau s-au aprins aproape deodată, ca felinarele unei străzi când se face seară.

Șapte lampioane. Fiecare cu o bucățică de fulger înăuntru.

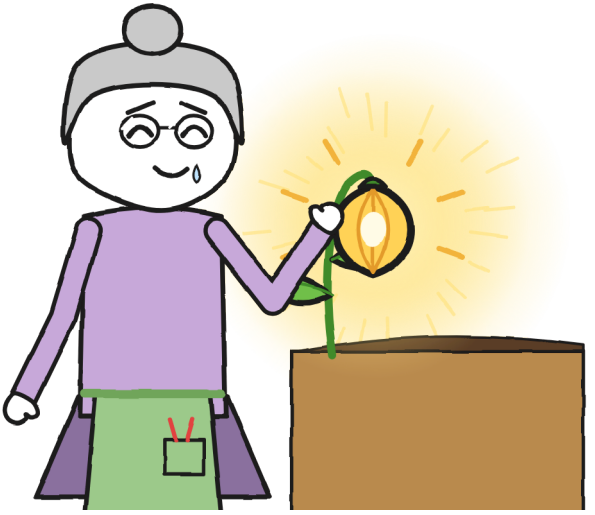
Nu era lumină de fulger. Un fulger îți face toată sera albă pentru nimic și te lasă mai rău decât înainte. Asta era galbenă, cu puțin verde, și rămânea: un fulger stând liniștit, unul care învățase să aștepte. Lumina taman cât trebuia: pământul, tulpinile, fețele. Flora, cu mâinile în cap. Julita, cu gura deschisă și nimic de spus. Toni, cu Tunet în brațe, fără să știe cum ajunsese motanul acolo. Și Fărâmiță și cu mine, abia ieșiți de sub răsadniță. Fărâmiță se uita cu gura deschisă, la fel ca mine. Nu-mi mai copia frica. Îmi copia asta.

Departe, foarte departe, a tunat iar. Julita a numărat din obișnuință, în șoaptă, și numărul i s-a pierdut pe drum.

Flora n-a spus nimic multă vreme. Apoi a atins una dintre flori cu vârful degetului, încet, cum atingi ceva ce te-a așteptat mult timp.

— Așa era faleza, a spus.

A spus-o spre floare. În poza de pe frigider era o lumină ca aceea, și alta, și alta, până la pasarelă.

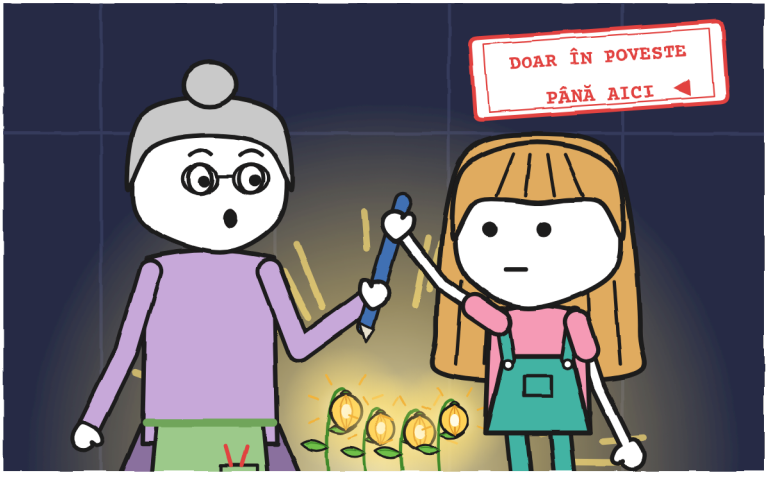
Ochelarii Florei s-au aburit. Nu voi scrie că a plâns. Desenez, ceea ce nu e același lucru: Flora nu e dintre cele care plâng, e dintre cele care udă.

Am atins și eu unul. Și Fărâmiță, cu o labă, cu mare grijă. Era călduț, ca piatra solară din cuibul Fărâmiței, care păstrează căldura zilei. Asta păstra altceva, și îl păstra la fel de bine. Ferigile Florei, apropo, rămăseseră întregi.

Flora a învârtit manivela. Picăturile pictate au început iar să urce și a încetat să mai plouă pe răsadniță. Apoi, chiar acolo, printre lampioane, a scos un pix ca să semneze.

Era albastru. N-am apucat să văd dacă se șterge sau nu, pentru că Julita avea deja mâna deasupra.

— Încă nu, a spus Julita, și i-a oprit mâna. Lipsește una. A opta. A plecat din vina mea: am deschis borcanul înainte de vreme.

Julita așteptase toată ziua semnătura aceea. Tocmai o oprise cu două degete.

Flora a rămas cu pixul în aer. Apoi l-a băgat în buzunar.

— Bine, a spus.

Ne-am întors în bucătărie unul câte unul, cu cele șapte lampioane aprinse în urma geamului. Ajunsă în bucătărie, Flora s-a pus în fața noastră:

— Curtea e încă închisă. Încă nu ieșim.

Nimeni n-a discutat.

Julita a dezlipit eticheta de pe cutie, încet, ca să n-o rupă, și și-a băgat-o în buzunarul salopetei, cum își bagă cineva o cheie.

Dacă se livrează, se livrează întreg. –J.

Am așteptat în bucătărie până când Julita a rămas fără fulgere de numărat.

Doisprezece elefanți. Șaisprezece. Douăzeci și unu, și un tunet care nu mai era tunet, ci zgomotul unui mobilier târât două etaje mai sus. Apoi cerul s-a aprins ultima oară în spatele norilor, iar Julita a numărat până i-au rămas fără elefanți și n-a venit nimic. A încetat să plouă în geam. Furtuna plecase. Cu toate astea, Flora ne-a ținut înăuntru încă o jumătate de oră după ultimul tunet. Era regula Julitei, și de data asta i-a revenit ei s-o respecte, cu dinții strânși.

Flora a deschis ușa din spate. Curtea era udă și liniștită, cu dalele lucind, iar printre nori erau stele, puține, din cele care ies să vadă ce s-a întâmplat. Julita a rămas în prag, iar eu lângă ea.

A opta era încă acolo afară. Din casa Florei nu se vedea pasarela: o acoperea zidul falezei. Dacă nu găsise pământ la

timp, ar fi fost deja încă o piatră. M-am gândit la ploaia care curgea spre canal și am încetat să mă mai uit la apă.

Și rămânea termenul de totdeauna: fără semnătura Florei, în zori nr. 2 s-ar fi întors zburând pe raftul lui. Aveam timp până răsărea soarele.

— Hai s-o căutăm, a spus Julita.

Julita avea iar mâna pe clanță. Acum ușa era deschisă.

Flora s-a uitat la noapte multă vreme. Apoi a dat trei lovituri în zidul curții, peretele Casei Dragonilor, așa cum spusese Vera. Toc, toc, toc. Cu încheieturile degetelor, fără grabă.

Deasupra zidului, de cealaltă parte, s-a aprins lumina unui felinar.

— De data asta, a spus, nu mergeți singuri.

CAPITOLUL 6

A opta

Am ieșit cu două adulte, un felinar și o bicicletă. Înainte, Flora a sunat acasă la mine și la Julita: „Vi-i aduc înapoi diseară, și nu merg singuri”.

A fost prima ieșire din viața mea făcută cu listă:

- Vera, cu felinarul.
- Flora, cu lanterna.
- Toni, cu bicicleta, împingând-o ca dinamul să dea lumină.
- Julita, cu borcanul gol și cu eticheta în buzunarul salopetei.
- Iar eu, cu Fărâmiță în pelerină, cu capul afară.

Vera a venit pe stradă un minut după lovituri, cu părul roșu ud și cu felinarul sus. S-a pus în fața noastră fără să întrebe cine ce pierduse.

Fărâmiță și cu mine nu mai tremuram.

Am căutat prin curte, pe cărare, pe marginea canalului.

Flora a cercetat dalele cu lanterna. Toni a parcurs bordura împingând bicicleta. Julita a atins pietrele falezei, să vadă dacă vreuna e călduță. Fărâmiță și cu mine ne-am uitat sub fiecare tufă. Nimic.

O sămânță adormită, noaptea, e încă o piatră. Iar o faleză are foarte multe pietre: am descoperit asta în noaptea aceea, în genunchi, lângă Julita. Toate arătau a sămânță adormită. Niciuna nu era.

Toni a căutat cum livrează: toată faleza în zece minute, dus și întors, și apoi încă o dată.

Lumina felinarului umplea de sclipiri pietrele ude. Atunci m-am gândit: un lampion abia ieșit ar străluci puțin. Căutam o luminiță cu cele trei lumini ale noastre aprinse: o înghițeau.

— Stingeți tot! am zis.

Nimeni n-a întrebat de ce. Toni a frânat brusc, iar lumina bicicletei s-a stins (FULGER nu se oprește niciodată). Vera a coborât flacăra felinarului până a rămas nimic. Flora a stins lanterna. Pentru o clipă n-a mai fost nicio lumină pe toată faleza.

Și în întuneric, la capătul falezei, s-a văzut o luminiță.

Era la baza pasarelei.

Julita a pornit spre ea. Ceilalți, după ea.

Ploaia o târâse pe cărare până la faleză, iar ea rămăsese într-o crăpătură între două pietre, una dintre acelea unde e mereu un deget de pământ și o buruiană pe care n-a plantat-o nimeni.

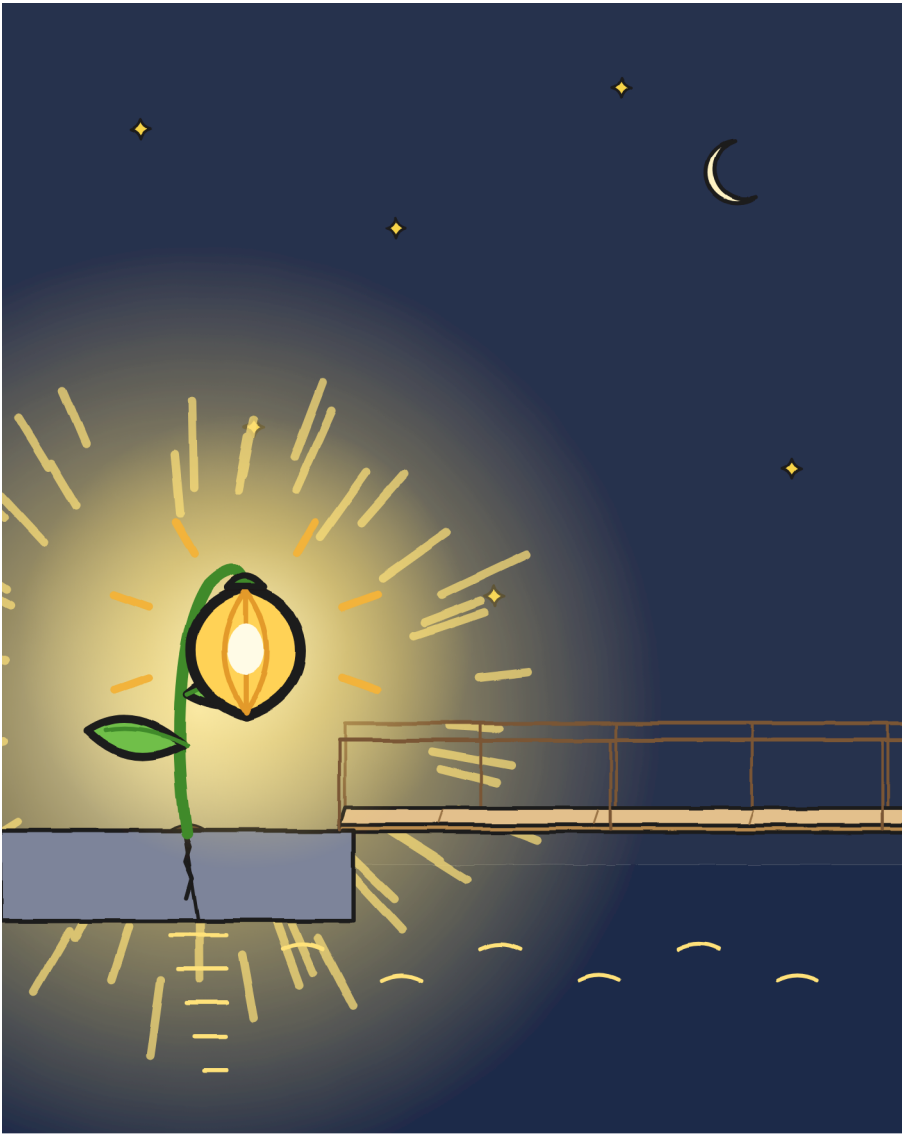
Acolo se plantase singură. De departe, o luminiță. De aproape, lumina totul.

Avea tulpina strâmbă și aceeași lumină ca cele șapte din seră. Lumina începutul pasarelei și o bucățică de apă.

Julita s-a uitat la pasarelă. Cu lumină părea alta: mai scurtă, mai lată, mai mult de lemn decât de apă. De data asta se vedea unde se termină.

A pus un picior pe scândură. Doar unul. Apoi l-a retras. N-a fost un pas, a fost o încercare, dar piciorul a rămas o clipă bine înfipt, cu lumina celei de-a opta dedesubt, și nimeni n-a spus nimic. Eu n-am spus „pas”: de data asta ea vedea drumul.

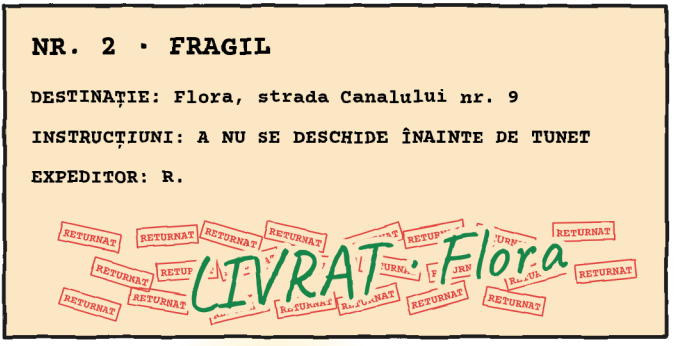

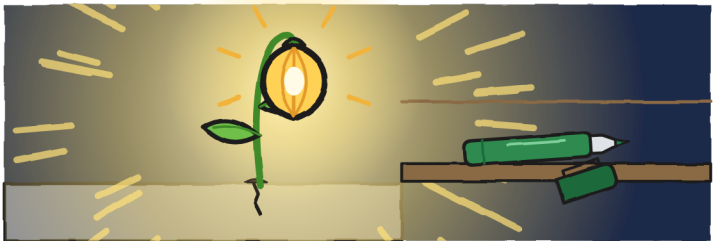
De departe nu mi-e frică. De aproape, aproape deloc. –J.

— Asta rămâne aici, a spus Flora. Și-a ales locul.

Julita a scos eticheta și carioca ei verde. Flora a sprijinit-o pe marginea pasarelei și a semnat la lumina celei de-a opta.

Peste cele douăzeci și trei de ștampile RETURNAT a rămas scris, cu verde: LIVRAT · Flora.

La despărțire, la ușa ei, Flora mi-a dat strecurătoarea.

— Păstreaz-o. Pentru următoarea furtună.

Apoi a adăugat:

— Spune-i Marei că era și timpul.

Mi-a întins-o de mânere, ca pe o cască adevărată. N-a zis „dacă mai e o furtună”: a zis „următoarea”, cum se spune următoarea sâmbătă. Acum atârnă de clanța ferestrei din camera mea, deasupra cutiilor, care sunt încă închise. E primul lucru din camera aceea care n-a venit în vreuna.

Despre mesaj n-am mai apucat să întreb nimic: Flora a închis ușa înainte să am timp. Fișa lui R. a rămas așa:

6. Nimeni nu-i rostește numele. Și asta e un indiciu. –J.

Vera a lăsat-o pe Fărâmiță în cuibul ei, adormită înainte să ajungă, deasupra puloverului meu cu dungi, care e acolo de acum două sâmbete și miroase deja mai mult a ea decât a mine. „Prima ei furtună”, a spus, și a acoperit-o până la bărbie. Dormea cu

gura puțin deschisă, la fel ca mine, după mama. Din furtună nu-și va aminti nimic. Pentru asta are caietul ăsta.

Apoi ne-a dus la magazin cu dubița ei, cu bicicleta lui Toni culcată în spate, pe podul de pe șosea: Podul Mare era deja ridicat. Julita s-a așezat lângă geamul dinspre canal și s-a uitat la apă drept, tot podul: căuta ceva. Și se vedea. La capătul de tot, la baza pasarelei, mititică, era o lumină. Una. Pe un canal care de ani de zile nu avusese nici una.

Magazinul era în întuneric. Nu doar fără lumină: în întuneric deplin, până și afișul; ce se vedea era de la felinarul străzii. Vera ne-a lăsat la ușă și s-a întors la dragonii ei, care, a spus, după o furtună adorm greu. Mara nu era la tejghea.

Era sub ea.

Ne-am aplecat toți trei peste tejghea, Julita, Toni și eu, în șir, cu bărbiile pe lemn, iar acolo jos, în gol, era Mara: înfășurată într-o pătură până la gât, cu căștile pentru urechi puse și cu o cratiță pe cap, iar pălăria deasupra cratiței, pentru că Mara nu-și scoate pălăria nici pentru asta. Strângea în brațe broasca de cauciuc. Broasca mea. Cea care nu era a nimănui. Acum știu la ce o voia Mara.

— A trecut? a întrebat.

Cunoșteam vocea aceea. Era a mea când vorbeam de sub pat.

— De ceva vreme, a spus Julita.

Mara rămăsese acolo: pătură, căști pentru urechi și cratiță.

Dusese pachetul de douăzeci și trei de ori. Niciodată pe furtună.

În dimineața aceea avea totul pregătit la capătul tejghelei: pătura, căștile, cratița. Eu le văzusem, și mă uitasem înapoi la pachet.

„Treburi aici." Aha. –].

I-am dat mesajul Florei.

Mara n-a întrebat ce Flora, nici ce oră, nici ora cui. Și-a tras cratița până la sprâncene, cel mai apropiat lucru de a roși pe care îl poți face cu o cratiță pe cap, și dedesubt mi s-a părut că văd un zâmbet din cele pe care nu le mai folosește, cel din poza veche cu cele două vrăjitoare tinere, cel de pe abțibild, care atârnă în spatele tejghelei. Mara și Flora se cunosc, și nu doar din douăzeci și trei de livrări. Nu știu de unde; intră pe lista de întrebări pentru altă sâmbătă, care e deja la a doua pagină.

— Și mie mi-e frică de tunete, i-am spus.

Prima oară, sub răsadniță, mă costase o furtună întreagă. A doua oară mi-a ieșit singură, ca un hâc.

Mara n-a spus nimic. A ridicat pătura.

Mi-am pus strecurătoarea, pe care n-o lăsasem din mână de la ușa Florei. Pentru asta mi-o dăduseră. Și m-am băgat sub tejghea cu ea.

Încăpeam.

Mara avea cratița; eu, strecurătoarea. Ea strângea în continuare broasca. Deasupra tejghelei se arătau Julita și Toni. Niciunul nu râdea.

Am stat așa până i-a trecut Marei, sau până mi-a amorțit mie un picior, ceea ce vine să fie același lucru. Când a ieșit, a aprins lumina, iar Julita a pus eticheta pe tejghea, lângă ștampilă: douăzeci și trei de RETURNAT și, deasupra, LIVRAT · Flora. Mara a citit-o fără s-o atingă, multă vreme, cum o citise pe cea a nr. 1. Apoi s-a uitat la capătul tejghelei, unde nu mai era pătura, și s-a dus să aducă o ladă.

I-a pus lui Toni o ladă de livrări cu fundul în sus, lângă taburete.

— Deocamdată, a spus.

„Deocamdată”, la Mara, putea să țină destul.

Toni s-a așezat. Lada era atât de joasă, că aproape își atingea bărbia cu genunchii. A rămas.

Julita i-a întins carioca verde.

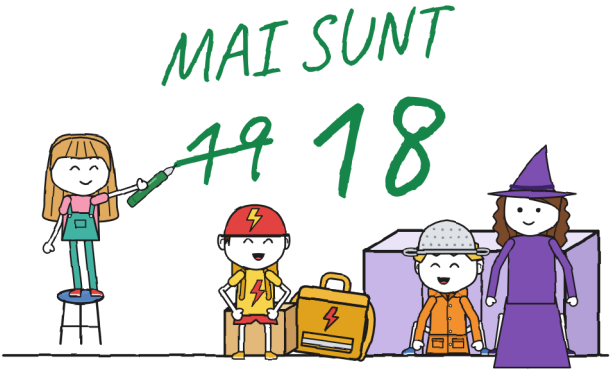
Pe rucsac, după „cu excepția furtunii”, Toni a adăugat două cuvinte:

„și pisici”.

Acum literele mici spun adevărul. –J.

Apoi Julita s-a urcat pe taburetul meu albastru, cel mai apropiat de perete, a tăiat 19 de pe afiș și a scris lângă el un 18, mai mare, cu poftă să-l taie și pe ăsta.

Mi-am reparat planul. Pentru tunete:

1. Să număr elefanți.
2. Cu cineva.
3. Dacă fac hâc, nu e nimic.

Și să nu spui că ești vânător de nimic. –].

Eram pe punctul de a încuia când a sunat un clopoțel.

Tilin.

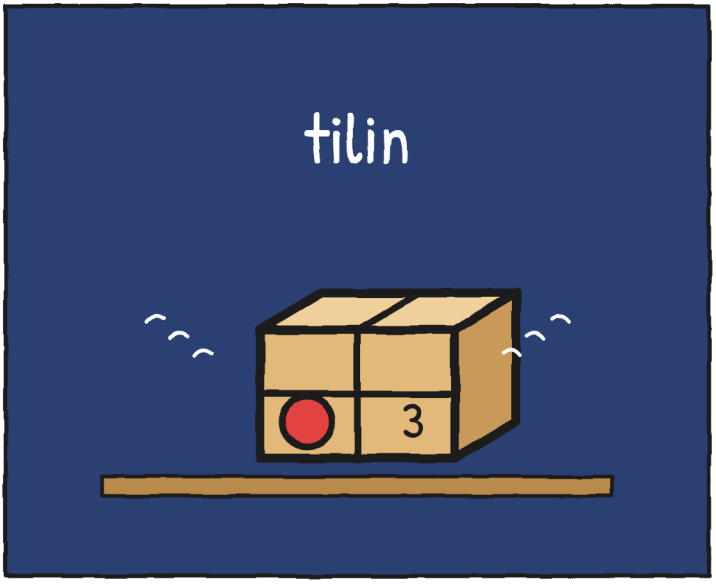
Nu venea de la ușă. Venea de pe raftul pachetelor returnate: nr. 3, lângă cele două goluri.

M-am apropiat să citesc eticheta.

NR. 3 · PENTRU TONICĂ.

Toni s-a făcut de culoarea căștii lui.

Cine îi trimite pachete lui Toni? –J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

(foarte curând)

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Cartea asta există în șase mărimi, pentru copii de la 3 la 16 ani, și în peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L spun povestea pagină cu pagină, pe aceleași desene și cu tot mai multe nuanțe. XL e romanul: aceeași poveste, cu loc pentru tot ce gândește Guni și nu spune.

Nivelurile CECRL sunt orientative: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Fiecare în mărimea lui. Aceeași furtună. —J.

PENTRU FAMILII ȘI PROFESORI

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com (cu activitățile mărimii L)

FURTUNĂ ADEVĂRATĂ: CE SĂ FACI

1. Dacă auzi un tunet, chiar și departe, intră în casă: trăsnetul poate ajunge deja la tine.
2. Înăuntru, cu un adult, departe de ferestre, uși și geamuri. Fără sere, poduri, copaci sau apă.
3. Nu ieși decât la o jumătate de oră după ultimul tunet.
4. Numărarea elefanților te ajută să știi dacă un trăsnet a căzut aproape sau departe, și să te liniștești. Nu te ajută să știi când să ieși.

NUMĂRĂ-ȚI FURTUNA

Din casă: numără elefanții dintre fulger și tunet.

Fulger	Elefanți	Kilometri (1 la 3, aprox.)	Trăsnetul, mai aproape sau departe?
1	15	5	–
2	9	3	mai aproape

Te apucă sughițul la tunete? Numără elefanți. Și numără cu cineva. –].